

TRETTENDE KAPITEL

Digtet

Det var en solbeskinnet lysning. En lille bæk løb klukkende forbi den og kunne anes mellem de tykke træstammer, som stod til alle sider. Græsset var højt og blødt som en madras af det fineste dun. Farvestrålende blomster tittede op mellem græsstråene og strakte kronbladene så langt ud de kunne. De fungerede som landingsbaner for de nektarsøgende bier, der summede rundt. Fuglene sang fra træernes kroner og et dådyr begav sig roligt over skovbunden, mens dens kid glædeligt hoppede omkring den. Alt åndede fred og ro.

Mit i lysningen lå Aleera, fladt udstrakt på ryggen. Fødderne var bare og rene, og vrikkede i takt til fuglenes sang. Hænderne hvilede på maven, og øjnene, som matchede græsset, stirrede betaget op på den lyseblå himmel, som var fri for skyer. Farvestrålende fugle fløj over himlen og lavede loops og dyster mod hinanden. Aleera kunne ikke lade være med at smile over fuglenes skøre påfund og holdt opmærksomt øje med dem. Hun nød den usædvanlige ro, som hun ikke var vant til, og undres over den rolighed der var over hende. Lige nu havde hun ingen bekymringer, kun frihed. Hun vidste ikke hvor lang tid hun havde lagt der, eller hvor lang tid, hun forsat kunne ligge der. Det eneste hun havde i tankerne, var at slappe af og nyde stilheden.

Pludselig blandede en ny lyd sig med biernes summen, bækkens rislen og fuglenes fløjten. Den lød let og perlende, og fløj med vinden rundt om hende og drev rundt sammen med bækken. Det lød som en latter, verdens smukkeste latter og det kom fra et sted i nærheden.

Forundret satte Aleera sig op og kiggede omkring. Alt hvad hun så var barkedede træstammer og et hav af velduftende blomster. Der var ikke nogen i nærheden. Det måtte bare være noget, vinden bragte med sig. Hun lagde sig ned i det dunbløde græs igen og lyttede til den smukke lyd. Det lød virkelig som en latter og den var så smittende, at hun uden nogen som helst grund, begyndte at grine med den.

”Det er dejligt, for en gangs skyld, at se dig i godt humør, Aleera,” en blød og melodios stemme, afbrød øjeblikkeligt Aleeras latter. Med et ryk satte Aleera sig op igen.

Nogle meter fra hende i græsset, sad en person i skrædderstilling. De snehvide englevinger, så ud som om de ikke passede ind i billedet, men på en eller anden måde, gjorde de det alligevel og så ikke helt så malplaceret ud. Vingerne var foldet beskyttende om hans krop. Hans ansigt var stadig det smukkeste Aleera nogensinde havde set, og netop som hun rejste sig op, smilede han over hendes forbløffede ansigtsudtryk. Han skinnede som sædvanlig og hun kunne ikke helt skelne hans ansigtstræk. Det mest fremtrædende var hans øjne og munden som netop bevægede sig.

”Du har normalt altid de her voldelige og blodige drømme, Aleera,” forklarede han, som om han ikke havde brudt ind i hendes mest uforstyrrede øjeblik, siden hun var et lille spædbarn. ”Folk dør og du kommer altid til skade. Men denne drøm, den er anderledes. Klare farver, fugle der skråler fred og bare tavshed. Jeg gætter mig til, at dit sind for en gangs skyld, ville give dig lidt fred fra dine problemer og spekulationer. Måske er det dens julegave til dig? Hvad siger du, Aleera. Har jeg ret?”

”Hvis mit sind vil give mig lidt fred, kunne det godt have fjernet dig. Du er et af mine problemer.”

”Men ikke dit største.”

Han rakte en perfekt hånd hen mod hendes. Aleera viste ikke hvorfor. Forventede han at hun tog den og de kunne rende rundt i drømmeverdenen og være venner?

Englen indså at hun ikke ville tage den og lagde den tilbage i skødet.

Aleera brød sig ikke om at sidde så tæt på englen og støttede med sine arme, da hun rykkede lidt tilbage. En smerte skød gennem hendes højre arm og lammede den. Hun havde glemt at den var brækket. Hun knugede den bandage indbundne arm ind til brystet og kiggede beskyldende på englen. Var han ikke kommet, havde hun ikke nogen smerte at tage sig af.

”Jeg kan se at armen stadig gør ondt,” sagde englen blidt. ”Hvis du vil have det, kan jeg heale den.”

”Hvorfor vil du dog det?”

”Fordi du er min herskerinde.”

”Er jeg?” Aleera lød ikke videre overbevist.”

”Ja, du er.”

”Jamen så smut med dig.”

”Jeg kan ikke, for jeg må heale din brækkede arm.”

”Hvorfor skal du absolut heale min arm? Kan du ikke bare flyve rundt med dine hvide vinger og kurere aids eller sådan noget? Min arm er ikke den værste skade i denne verden,” knurrede Aleera tvært og slog ud med armene.

”Jo, den er. Denne verden du snakker om er inde i dit sind, din drømmeverden. Og her har du den største skade, bortset fra din trang til hævn over en masse mennesker og vampyrer. Men

kan den tælle som en skade?” englen smilede et smil der ville smelte en masse pigehjerter og rystede på hovedet af sig selv.

”Hvis vi er inde i mit sind,” begyndte Aleera, ”og jeg drømmer, så vil jeg ikke sidde i denne lysning sammen med dig.”

Knap havde Aleera sagt ordene, før hun sad på bunden af havet og trak vejret uden problemer. Hun kiggede omkring på de svømmende fisk. Hun fulgte en fladmast, gul fisk med øjnene. Den bevægede sig langsomt hen mod...

”Dig!” råbte Aleera, så boblerne stod ud af munden på hende. Trods det, kunne man sagtens forstå hvad hun sagde, det var som om, hun blot have sagt det på landjorden.

”Hej Aleera.”

Han hilste hånden til hilsen, samtidig med at omgivelserne ændrede sig igen, så de sad op i et træ. Aleera sad trygt på en tyk gren, mens englen fløj op og tog plads på en gren foran hende.

Uanset hvor mange gange, Aleera tvang sit sind til at skifte omgivelser, fulgte englen fredsommeligt med og forsvandt aldrig sådan som Aleera ønskede. Til sidst gav hun op og sad atter i lysningen, samme sted som før. Det var som om hun ikke havde rejst sig.

”Hvis dette er mit sind,” sagde Aleera opgivende, ”hvorfor kan jeg så ikke få dig til at forsvinde fra det?”

”Fordi jeg ikke er en del af det.”

”Vil det sig, at du bare er trængt ind i mit hoved?”

”Ja, det kan man godt sige. Ellers kunne jeg ikke få kontakt til dig.”

”Hvorfor er det så vigtigt for dig, at heale den arm? Jeg mener, hvorfor lige min arm?”

”Fordi du er én af en slags, og du vil senere få brug for den. Jeg kan ikke have at du ikke får trænet den op og er klar til kamp.”

”Du er virkelig ikke en del af mit hoved. De sidste par dage har mine tanker kun drejet sig om mit forbud. Jeg må hverken træne eller jage vampyrer længere.”

”Forbud er til for at blive brudt. Det ved du da godt,” sagde englen med et smil. ”Desuden er det ikke vampyrer jeg vil have at du skal jage.”

”Hvad er det så?”

”Varulve.”

”Varulve? Dette er virkelig en drøm!” grinte Aleera.

”Det er en drøm, men jeg er virkelig.”

”Sig mig, hvis du healer min arm, vil du så lade mig være i fred og lade mig få en normal nattesøvn for en gangs skyld?”

”Ja, det vil jeg.”

Aleera kantede sig frem mod ham, til hun kun var en meter fra ham. Hun rakte armen hen til ham og stirrede ham kommanderende ind i øjnene.

”Så heal min arm her og nu, så jeg kan få halvdelen af min nattesøvn til at være god.”

Englen rystede på hovedet.

”Jeg kan ikke gøre det i en drøm, det er nødt til at være i den virkelige verden. Ikke en drømmeverden.”

”Det må jeg nok sige. Det passer ikke.”

Englen svarede hende ikke, men stirrede imens op i himlen. Aleera kiggede omkring og plukkede et græsstrå; hun lod det glide mellem fingrene, mens hun tænkte.

Det hele havde været noget fis. Hvad han sagde passede ikke og han var sikkert også en del af hendes hjernes til tider

åndssvage påfund. Men nu havde han vist, at det han lovede at gøre, ikke kunne ske i virkeligheden. Han var ikke en der havde trangt ind i hendes sind, men bare noget skabt af fantasien. Han var ingen skytsengel og nu havde hun brugt en masse penge på bøger om engle. Spild af tid, bekymring og penge.

Aleera sad helt opslugt af tanker, så hun fik et chok, da englen ved siden af hende, pludselig begyndte at synge. Hans stemme var en lys tenors, let som vinden og smukkere end den smukkeste sangstemme, Aleera nogensinde havde hørt. Det var en stemme som, hvis den sang en ulykkelig sang, kunne bringe tårer frem i øjnene på den mest hårdhjertede slyngel. Aleera fik ikke tårer i øjnene, for hans sang var ikke spor sørgelig, men ej heller glad. Det var en mærkelig sang som Aleera aldrig havde hørt før og alligevel følte den en lille smule velkendt. Som et minde man syntes at huske og man så alligevel ikke kan erindre.

Aleera lukkede langsomt øjnene og lyttede til sangen, som englen gentog og gentog, da den kun havde to vers:

*”En engels vinger
Så hvide som sne
Skinner i mørket
Og jager det bort
Healer mine sår
Hjælper mig i kamp*

*En trofast engel
Som lytter til sin
Herskerindes bud*

*Så kom hid, Atmes
Spred dine vinger
Og kom.”*

Englen fortsatte med at gentage den og til sidst kunne Aleera den udenad. Da hun begyndte at synge med, stoppede han.

”Jeg ved godt jeg ikke har nogen sangstemme,” sagde Aleera forlegen. Hun anede virkelig ikke, hvad der havde fået hende til at synge.

”Nej, det har du ikke. Men øver du dig, skal du en dag nok få en smuk sangstemme,” sagde englen og så ikke ud som om, han mente noget ondt med det hele. ”Kan du hele digtet?”

”Digtet? Er det ikke en sang?”

”Nej, det er et digt. Det var det oprindeligt, men jeg lavede det om til en sang, så jeg havde noget at synge. Det er lidt kedsommeligt at sove hele tiden.”

”Sove?”

”Men nu er det tid til at sige farvel,” meddelte englen uden at lægge mærke til, at Aleera havde spurgt om noget. ”Husk digtet og sig det gerne højt. Jeg husker dig på dit ord, Aleera. Jeg skal nok heale den arm.”

”Så siger vi det,” mumlede Aleera og veg forskrækket tilbage, da englen rakte hånden frem mod hende.

”Bange for alting,” hviskede englen og smilede. ”Det var Anaya også.”

Aleera åbnede munden for at spørge hvem Anaya var, da englen bredte vingerne ud og baskede med dem. Hun blev ramt af den første bølge af luft, der fremstod af vingernes bevægelser og sendte hende bagover.

Med et sæt vågnede Aleera og satte sig op i sin seng. Sighisoara var stille som graven, alle lå og sov julemorgenen ind. Det var stadig midt om natten. Aleera tændte natlampen og satte sig op.

Hun havde stadig tøjet fra dagen før på og som hun var faldet i søvn i. Hun følte sig meget både træt og frisk, men vidste at det ville blive en hård dag, hvis hun blev oppe hele natten. Så hun lagde sig til rette i sengen og skulle til at slukke natlampen igen, da hun øjnede noget hvidt, der var klemmt imellem to puder. Med skælvende fingre rakte Aleera ud og tog om endnu en fjer. Nu var hun lysvågen.

Englen kunne ikke være skabt af hendes fantasi, som hun ellers havde konkluderet i drømmen, det kunne han ikke være, når der atter lå en fjer i hendes seng. Den var lang og snehvid som englens og matchede de andre fjer hun havde fundet ved sin hovedpude de sidste par dage. Det lignede ikke en normal fjer og ingen dynefabrikanter proppede så lange fjer i deres dyner. Det kunne godt være hendes brødre, men det kunne ikke forklare hvordan de vidste, at hun drømte om en engel, når hun ikke havde nævnt drømmene til nogen.

Der var kun én ting hun kunne gøre. Hun måtte komme til bunds i det hele.

Aleera flåede dynen til side og listede hen til døren. Forsigtigt åbnede hun den og kiggede ud. Ikke en sjæl kunne ses, så hun listede hurtigt hen af gangen. Hun tog stentrappen ned til anden sal og gik stille hen over tæpperne, i stedet for at betræde det iskolde gulv. Stenmurene holdte ikke varmen inde, men lukkede den ud og lod kulden få overtaget. Aleera skyndte sig igennem halvdelen af slottet, indtil hun kom hen til døren, der førte ind til biblioteket.

Hun åbnede døren på klem, smøg sig ind i rummet og lukkede hurtigt døren efter sig. Hun stod kortvarigt i mørke, før hun fandt en knap og tændte lyset, efter lidt famlen. Biblioteket så ud som sidst hun var der, da hendes bedstefar kom med den endelige dom. Stolene stod stadig ved bordet i midten af rummet, som de havde gjort da Aleera sidst havde forladt rummet. Hun fjernede blikket fra dem og gik over til nærmeste bogreol.

Bøgerne stod ikke opdelt på den sædvanlige måde, efter forfatternavn eller kategori. Folk havde gennem årene stillet bøgerne efter hvor det var plads på reolerne. Så man kunne finde historiske bøger ved siden af bøger om våben. Ingen kunne finde den bog de ville læse i, uden at skulle igennem timers med eftersøgning. Gabriel var den eneste som lod til at vide hvor alle bøgerne stod, men han tilbragte også meget tid på biblioteket, til at vide det. Århundreders færden der og indkøb af bøger, gjorde det legende let for ham at finde lige den han ledte efter. For Aleera var det anderledes og hun begyndte at lede.

De fleste af bøgerne stammede fra gamle dage, og havde rynkede rygge af læder, med forsider og bagsider i et ens blomstermønster. Nogle steder var skriften bogryggene ulæselige eller smuldret væk, så Aleera måtte tage bogen ud og bladre om på titel siden.

Hun anede ikke hvor lang tid hun ledte, men til sidst stødte hun på den bog hun ledte efter. Den var fuldstændig rød og med en titel skrevet i gyldne bogstaver: *Gabriel*.

Aleera tog den forsigtigt ud og bar den over til en af lænestolene. Hun satte sig med benene foldet under sig, og begyndte at læse.

Bogen fortalte hende intet hun ikke allerede vidste.

Oradea-familien havde engang en engel, som healede deres sår og hjalp dem i kampen mod vampyrerne. Den kunne sagtens leve uden at blive ramt af sygdom, men den kunne sagtens blive dræbt. Englen forsvandt angiveligt i 1700-tallet, dræbt eller også fløj den fra det hele, ingen vidste det.

”Det kan være det er den,” mumlede Aleera til sig selv, da hun lukkede bogen. ”Hvem skulle det ellers være. Har jeg mon vækket englen fra sin søvn og vil han hjælpe mig i kampen mod Vlad Dracula?”

Aleera tænkte over muligheden, mens hun stillede bogen på plads. Den var ikke brugelig for hende. Hun var ved at forlade rummet, da hun kom i tanke om digtet. Det var virkede velkendt. Måske havde hun læst det i en bog for år siden. Hun tog igen bogen frem, satte sig på bordet og gav sig til at læse.

Selvom Aleera bladrede alle siderne igennem, fandt hun aldrig over englens digt. Til sidst lagde hun den fra sig på bordet og gned sine trætte øjne, mens hovedet kværnede om digtet. Hun kiggede forbavset op, da hun opdagede, at digtet nævnte et navn. *Atmes*. Hun havde aldrig hørt om det navn før, men da hun kiggede tankefuldt rundt i biblioteket, vidste hun, at hun kunne finde noget information et sted i en af bøgerne. Hun ville ikke lede efter den nu, men hvor meget hun end ikke gad det, måtte hun spørge sin bedstefar om hjælp.

”Atmes, hvem er du?” spurgte Aleera ud i luften og forventede ikke at få svar. Hun tog om englevedhænget i sin halskæde og kørte den frem og tilbage mens hun tænkte.

Hun åbnede forsigtigt munden og sagde digtet højt. Hun vidste ikke hvorfor, men hun fik pludselig en trang til at høre det klingre rundt mellem de tykke bogreoler.

*”En engels vinger
Så hvide som sne
Skinner i mørket
Og jager det bort
Healer mine sår
Hjælper mig i kamp.”*

Aleera stoppede og kiggede rundt. Intet havde forandret sig, selvom hun følte at noget var anderledes end før. Halskæden føltes varm i hendes hånd, der havde varmet den. Hun fortsatte:

*”En trofast engel
Som lytter til sin
Herskerindes bud
Så kom hid, Atmes
Spred dine vinger.”*

Denne gang var Aleera sikker på at noget var anderledes. Hendes halskæde var brændende varm.

”Og kom.”

Med et forbavset råb slap Aleera halskæden, netop som den lyste klart. Aleera blev blændet og da det skarpe lys forsvandt, kunne hun ikke se andet end lyse pletter for sine øjne. Hun kunne høre en stille blafren og mærke en let brise på sit ansigt.

Synet vendte tilbage og der var intet at se foran Aleera. Var det hele bare indbildning? Men netop som Aleera følte at det var hendes trætte hjerne der havde narret hende, bevægede

noget sig uden for hendes synsvinkel. Hun vendte langsomt hovedet og slap et skrig.

Foran hende knælede en skinnende skikkelse, med de snehvide vinger foldet sammen på ryggen.

”Atmes, til tjeneste,” sagde den velkendte melodiske stemme og kiggede op på hende med sine smukke himmelblå øjne.

Gwalior.dk